

beautiful thing

VB 90 minut

režija Hettie MacDonald **scenarij** Jonathan Harvey, po lastni zgodbi **fotografija** Chris Seager **glasba** John Altman **montaža** Don Fairservice **igrajo** Linda Henry, Glen Berry, Scott Neal, Ben Daniels, Tameka Empson, Anna Karen, John Benfield, Jeillo Edwards

Hettie McDonald je debitantka. Zagotovo je vsakdo svoje poročilo uvedel s tem podatkom. Morda še s tem, da je doslej delala v gledališču. In da je mlada.

Sama Hettie bi k temu dodala, da o filmu prej ni imela nobenega pojma, da je sicer **Beautiful Thing** prej že postavila na oder in da v življenju še ni bila na nobenem snemanju. Če tega ne bi vedeli, bi izvedeli iz filma. Vendar pazite! Sploh ne gre za dejstvo, ki bi bremenilo avtorico, nasprotno: vsa zgornja dejstva ne zmanjšujejo vrednosti tega, sicer neambiciozno zastavljenega, a zato nič manj vrednega projekta. Kaj naredi Hettie?

Vzame ljubezensko zgodbo. Natančneje, ljubezensko zgodbo dveh adolescentov. Še bolj natančno, prvo ljubezensko doživetje. In še bolj natančno: prvo ljubezensko zgodbo med dvema odraščajočima fantoma.

Okolje: večinsko, proletarsko, periferija južnega Londona, stanovanjski rezervat na obrobju mesta. Protagonisti: njegova mama (in njen prijatelj), njegov oče (in brat). Pa še sosedi, dosegljivi meter levo in meter desno od njunih teras. Prostor: omejen s stanovanjsko bližino. Primeren gledališkemu odru. Minimalne razširitve, kar pomeni tudi maksimalne usmeritve na izrabo prostorsko zamejenih možnosti kadriranja in vizualnih naracij.

Toda prav to so "šolske" naloge debitanta, ki naj bi iz časovnega in prostorskega minimalizma izsesal maksimalne ekstrate, zmožne obdržati gledalca celo večerno uro v intenzivnem predajanju pogleda. Hettie stavi na igro. Stavi na mehak humor, ki ga sprožijo usodna spoznanja: najprej zavedanje privlačnosti obeh fantov, zavedanje, da je njun odnos erotičen in ne zgolj tolažilno umikanje pred nevšečnostmi šole, okolja in družine. Tega spoznanja ne preseka travme, strahovi, nestrpnosti in sovraštva okolice, kar bi bila (nekoč) zagotovo glavna poanta tovrstne filmske izpovedi. Ne, fanta detektirata ljubezen, definirata svojo spolno privlačnost, se sicer ob tem spoznanju zdrzneta, vendar se ne porineta v geto, temveč okolju razglasita vez kot naravno človeško razmerje.

XXI Drugi odnos, na katerem temelji gledališko-filmska pripoved,

je odnos mati-sin. Mati natakaraica, preprosto ljubeča kljub življenjskim travmam (kje je oče?), zdrava ženska, se ob spoznanju ljubezni svojega sina resda zdrzne, a tudi zaključí, da pač ne bo nikoli babica, ker so stvari take, kot so. Nobene psihoanalize, iskanj vzrokov, ki bi koregirali posledice, nobenih jamranj, ki bi producirala solze.

Film je bil posnet v miljeju, kjer je nastala **Peklenska pomaranča**. Razlika? Hettie McDonald mu je dala bolj optimističen pogled. Izognila se je streatipu na ravni družbene umestitve, izognila se je okolju tipičnih profilov z drogo, kriminalom in nasiljem kontaminiranih sodobnikov. Če je bil njen gledališki komad namenjen predvsem gay publiki, bo film s sončno observacijo ljubezni, ki preživi tudi tam, kjer bi mislili, da ji ni usojeno, zagotovo objel bolj heterogeno in jamranja naveličano občinstvo.

Takšna neobremenjena, nezatemnjena ljubezen, ki ne pritiska na gledalca s tesnobnim tlakom, ta posebna in tudi iniciatorska ljubezen, pa bo tudi gay rezervatu prej v korist kot tista, ki eksponira težave, nasprotovanja, prepovedi, žrtve, krivdo in posledično sovraštvo. Izstopiti iz rezervata, priznati enakost, ki jo z drugimi povezuje ljubezen, pomeni priznati njeno zmago – hkrati pa tudi poraz tistih, ki ljubezen odmerjajo selektivno. Po projekciji je sledila ena najlepših zahval publike letošnjega Cannesa.

Vsekakor ta film dopolnjuje britansko filmsko usmeritev v politično-socialno-družbeno problematiko, izraženo na enostaven, direkten in vendar tudi lagoden način. **Secrets and Lies** Mika Leigha in **The Van** Stephena Frearesa sta letošnja najbolj eksemplarna primera sindroma "vse je v malori, a življenje je pač takšno, da obžalovanje in pestovanje stisko kvečjemu poglobi. Zakaj torej?"

Skorajda običajen vsakdan skorajda običajnih protagonistov v skorajda običajnem okolju. A brez klišejev, patosa in travm. Še več: s humorjem in optimistično vizuro tudi ne najbolj optimističnih življenjskih poti.

Majda Širca

Linda Henry, Glen Berry